

Şair Yalnızlığı 1

— Fulya Codal · 09 Kasım 2011

...

'...şiiirden aşağıya attım kendimi düşerken düşündüm ölmesem mi ?'

(İbrahim Tenekeci)

Deryada okyanus / okyanusta deryadır şairler. Kelimelerle yüzer, boğulurlar bazen. Kısa cümlelerle anlatamaz derdini bir çoğu. Bundan sebep uzun cümleler kurarlar hayata dair. Kısa cümle kuranlar vardır bir de, az söyleyen ama çok düşündürenler hani... İçlidir şairler, hüznülüdür, hassastır, güzel huyludur çoğu, bir kibrit çöpünün ucundaki ateştir, yanar yanar, şiiirler dökülür külünden...

Huysuzdur bazı şairler, alıngandır, lakin bir güldür onlar, ki güle niye dikenin var diye sorulur mu? Kokusu için hesap sormayan, neden aramayan, dikenine kusur bulur mu? İnce düşünür şairler, bu yüzden çoğu zaman üzülür ama üzemez üzüldüğü kadar! Akıllıdır şairler, bilgilidir, onca kelimeyi, onca lütfu bir bedende barındıracak kadar dahidir, arifdir bir de... Kimsesizdir şairler, yalnızlığına kol kanat gerip, kendi içine hapsolup başkalarını düşünecek, sahiplenecek, aşık olacak kadar düşüncelidir, ama yalnızdır şairler! Yalnızlığa göğüs gerecek kadar yalnızdır hem de...

Dünyayı en iyi gözlemleyen, ama kendilerini en iyi saklayan insanlardır onlar. Bakmak ve görmek arasında sıkışanlardan değildir. Bakarlar ve görürler, görürler ve her baktığında, baktığından çok ötesini görür şairler. Ölümsüzdür şairler. Hiçbir zaman ölmezler, yazdıklarıyla onları sahiplenenlerden bi haber, bedenden soyunur ruhlarından ibaret kalırlar. Kim bilir! Belki yüzyıllar boyu bakidir dizeler..

Gariptir şairler, sözde değil gerçekten gariptirler. Kelimelerden başka dayanakları yoktur, en çok düşünen ve neden sonra en çok düşündürenler şairler değil midir? Zordur şair olabilmek, şair doğabilmek, şiiir doğurabilmek... Sessiz çığlıklarla birilerine sadece harflerin ezgisiyle birşeyler mırıldanmak yürek işidir. Ama şairler bunu en iyi beceren, kendi halinde ama en kendi halinde olmayan sözlerden müteşekkir varlıklardır..

Kelimelerle intihar etmek sadece şairlere mahsustur. Ve en çok acıtan intihar biçimidir kelimelere teslim olmak. Ama yine de seve seve bu intihara boyun eğer şair, acı çekmek hazdır ruhuna... Kendi içinde hiçbir zaman anlaşılamadığını, gayri ihtiyari labirentlerini bir türlü çözemediğini düşünürken, başkaları tarafından nasıl bu denli anlaşılabilmediğini bir türlü anlayamayan, hatta çoğu kez bunun için hayli hayıflanan , gülümser, şaşkın bir yüzdür şair insanları...

Bazen birilerini çarmıha geren, ama en çok o çarmıha kendisi gerilen, can çekişen bir İsa'dır şair

insanları...

'Serde şairlik' taşıyan yürekler adına, en ümit verici söz söylenmiştir, naifliğin / tevazunun sadeliğiyle ;

'ben büyüyünce

şairlerin tırnağı olacağım, nasırlı yürekleri kaşımak için'

Cömert Yılmaz

.....

fulya/ocak2011